

КОЖНА ЛЮДИНА вибирає свою дорогу, не знаючи, яка Доля чекає її в майбутньому. Не знала про це і Галина Пом'яньська, начальник сирцеху Гощанського колективного підприємства «Промінь», коли життєвий обрій поклякав її зовсім юну у незнаний і тривожний світ.

Ще за шкільною партою Галия мріяла стати медиком. Потай зі своєю подругою ходили гадати до ворожбита. Той напроорокував дівчині роботу в білому халаті. В душі з'явилася трепетна надія, але невдовзі з нею довелося розпрощатися: на першому ж екзамені абітурієнтку спіткала невдача.

Та не буває, як кажуть, лиха без добра. Вихід із ситуації знайшовся зовсім несподівано. Співчуття до дівчат виявила директор маслосирзаводу Я. Ф. Карплевська, взявши на себе турботу про їхнє трудовлаштування.

— Ось що я вам пораджу, дорогенькі, — звернулася благодійниця до своїх протеже, — приходьте на завод — там щось для вас підшукаємо.

— Іншого варіанту не було, — згадує Галина Павлівна, — і ми охоче прийняли пропозицію Яніни Феліксівни. Особливо запам'ятався мені перший день роботи на виробництві. Нас, новачків, заставили мити бідони, змащені спеціальними мастилами. Втомилася, як ніколи. Коли прийшла додому і подивилася на свої руки, то просто жахнулася: вони були у подряпинах, розпухи. Така досада взяла мене, що хотілося плакати, але застала себе проявити мужність, не віддалася панічному настроєві. А моя подруга не змогла адапту-

ватися теоретичний досвід, чітко уявлення про технологію виготовлення твердих сирів. Віднині вона могла самостійно варити сир, що й доручили новоспеченому спеціалісту.

Десять років Галина Павлівна виконувала обов'язки помічника майстра цеху. Уважно слідувала за температурними режимами, аналізами, внесенням необхідних компонентів, безпосередньо займалася технологією варки сиру. Опісля її перевели на посаду майстра по догляду за зберіганням і реалізацією виготовленої продукції. Останні п'ять років Пом'яньська працює начальником сирцеху.

— Галино Павлівно, у

ча колектив побачив здібного керівника, дбайливого господаря і вмілого організатора. Байдушність, апатія, які панували до цього в колективі, поступово відійшли на задній план. Натомість пріоритетними стали творчі методи роботи, які сприяли росту продуктивності праці, випуску продукції високої якості, в чому не останню роль зіграв фактор матеріального заохочення. Люди повірили, що можна працювати і жити краще. Звичайно, про райське життя годі було й думати. Навпаки, зросли критерії вимогливості і відповідальності, зате прийняті рішення стали виваженими і цілеспрямованішими.

ська? На перший погляд, надто серйозна і принципова (такою вона є і насправді), але в ході спілкування розкриваєш такі грані її характеру, про які раніше не мав і гадки. Галина Павлівна дуже щира і душевно щедра людина. З нею про все можна говорити відверто, довіряти сокровенне.

Колись, пригадую, престижною була роль трудових династій, спадковості поколінь. Ось тут, напевно, і слід підкреслити, що на підприємстві «Промінь» трудиться син Пом'яньської Юрій, дочка Світлана закінчила юридичний відділ Рівненського сільськогосподарського технікуму і працює головою профкому. Завжди

Лебедина пісня

НАРИС

вас тридцять сім років трудового стажу на одному підприємстві. Якими вони для вас запам'яталися? — запитую свою співбесідницю.

— Було всього вдосталь, але прикроців, на жаль, більше, ніж присмних хвилин. Зважте на те, що працювали у важких умовах, заробітну плату отримували низьку. Мене часто переслідувала психологічна пригніченість, яка викликала нервозність у роботі. Були у мене й «чорні» дні. Пережила душевну депресію, коли стало очевидним, що в цеху назріває конфлікт, який врешті досяг апогею і міг зіграти фатальну роль в моїй виробничій біографії. Не буду вдаватися у подробиці, скажу тільки, що з приводу цього мене викликав на ауді-

ному настроєві. А моя по- друга не змогла адапту- ватися і вимушена була розрахуватися.

Час непомітно перегор- тав листки календаря, пи- сав перші сторінки вироб- ничої біографії вчорашньої десятикласниці, яка в бі- лому халатіку робила аналізи в лабораторії за- воду. Періодично їй до- водилося вижджати у відрядження на приймаль- ні молокопункти райо- ну. Так можливо, трива- ло б і далі, якби дівчині не порекомендували пере- йти на іншу роботу.

Як би там не було, зго- дом Галя опинилася в но- вому колективі сирцеху. Тут на неї чекали не зовсім приємні обов'язки мийника, але з цього, очевидно, починали всі досвідчені спеціалісти. Тож образ ніяких, звісно, не могло бути. Доводилося миритися з незвичною руч- ною працею, з трудноца- ми, які стрічалися на кожному кроці.

Завдяки слухній нагоді молода виробничниця по- бувала на тримісячних курсах, організованих для сироробів в місті Івано-Франківську. Через рік відбулася повторна поїздка, після повернення з якої Галя уже мала не-

ки, що з приводу цього мене викликав на ауді- енцію директор заводу.

Ішла з важким тягарем на серці, тим ольше, що з новим директором (щои- но на цю посаду призначили Степана Матвійо- вича Гречича) оула зовсім не знайома і не могла передбачити характеру на- шої розмови. Як пересту- пила поріг кабінету, при- віталася, не збангу й досі.

— Сідайте, будь ласка, — чемно запропонував Степан Матвійович. — Розкажіть, що там у вас сталося.

— Не знаю, з чого й почати, — мовила розгуб- лено.

— А ви не хвилюйтесь, — підбадьорив мене директор.

Я трохи заспокоїлася, збиралася в думками і розповіла все, як на спо- віді...

З кабінету директора Галина Павлівна вийшла з таким відчуттям, ніби народилася вдруге. І рани душевні заруочувалися, і настрої став значно кращим. Однієї розмо- ви було досить, щоб зняти внутрішню напругу, повірити у перспективу завтрашнього дня.

Новий директор, якого чекали насторожено і на- віть з побоюванням, по- чав свою діяльність з то- го, що вийшов на безо- середній контакт з лю- дьми, на відвертий діалог з керівниками усіх ланок і провідними спеціаліста- ми заводу. Зміни на кра- ще не заставили себе дов- го чекати. В особі Гречи-

Не кожен знає, скільки бар'єрів з боку бюрокра- тичних структур довелося подолати на шляху до самостійності. Та й зараз є недоброзичливі, які відносяться з неприхованим упередженням, не можуть примиритися з втратою ласого шматка.

Відрадно, що на підпри- емстві інтенсивно розви- вається соціальна інфра- структура, планомірно ве- деться житлове будівницт- во, є своє тепличне госпо- дарство, зводяться нові приміщення різного при- значення, розширюються виробничі площі. Але є і немало проблем.

Ось на такому розмаї- тому фоні виробничих і людських взаємовідносин відбулося становлення Га- лини Пом'янської як осо- бистості, її сходження до верхніх визнання. Період загального піднесення Галина Павлівна може вважати своїм зоряним часом. Її на повторний строк обрали головою ра- ди трудового колективу, а це найвище довір'я, яке тільки може виявити ко- лектив. Як активіст По- м'янська і раніше не була обділена громадською роботою, але нинішній її рейтинг значно вищий. При- нагідно зауважу, що про Галину Павлівну дуже просили мене написати в газету працівники цеху, який вона очолює. І я з радістю виконую їхнє прохання.

І все-таки, яка вона, Галина Павлівна Пом'ян-

усміхнена і привітна, вона несе в собі життєрадісний заряд молоді снаги і бадьорості. Трудився на заводі і Володимир Мико- лайович Пом'янський, чо- ловик Галини Павлівни. Тут вони познайомилися, і нарекла ім зустріч по- єднати свої долі...

Як не намагаюся, не могу утриматися й з- спокуси задати Галині Павлівні банальне і тра- диційне запитання:

— Скажіть, будь ласка, який світ ваших захоплень, чи є у вас улюблені занят- тя?

— Дуже люблю гарні задушевні пісні. Скільки пам'ятаю себе, співала у заводському хорі.

Так, це прекрасно, ко- ли людина дружить із піснями, не уявляє без неї свого життя. Тільки сум- но трішки стає, що літа вже переступили поріг осені і принесли на своїх крилах легку жагуру. Спливли роки, як струм- ки весняні. Вже і юві- лей 55-річний відсвятку- вала Галина Павлівна, стала бабусею, а здається, що найголовніші віхи життя ще попереду — за синім горизонтом одвічної мрії про щастя. Та як би там не складалася подальша доля Галини Павлівни, лебедина пісня її життя завжди звучатиме мажор- но і хвилюватиме людські серця своєю світлою і неповторною мелодією.

Микола ВЛАДИЧУК,
Колективне підприєм- ство «Промінь».

